

Nøvn

Mín elskaða mamma Marianna D. Nolsøe

Fødd 29.04.49 Deyð 22.07.11

Gleðihátíðin, familjuhátíðin, jólahátíðin – mammu-hátíðin stendur fyri durum. Tankarnir leita heim á klettarnar, heim til tín góða mamma, tú sum ikki longur er millum okkum.

Lagnudagurin var tann 12. august 2009, tann dagin fekst tú tín dóm. Tá byrjaði sorgin, hjá tær og hjá okkum øllum. Boðini vóru „ALS“, tann harðasta dómin, ið nakar kann fáa – ein deyðadóm. Sorgin nívvur, hóast vit vita at tú vildi sleppa vekk, vildi fáa frið. Men hví tú? Órættvíst at ein so lívsglað, smílandi og fitt kona skuldi uppliva slíka pínu. Sálarliga pínar var tú tyngri enn tann likamliga pínar. Kampurin vardi í 1 ár, 11 mánaðir og 1 viku, tá vann sjúkan. Tú var sterk, var ein sonn hetja líka til tað seinasta, eisini har royndi tú at gera tað lættari fyri okkum sum stóðu tær nær. Nakað sum eyðkendi alt títt lív, tú livdi fyri tíni nærmastu. Tað sást væl í øllum tí tú gjørdi, tí tú skipaði fyri – fyri at gleða onnur, sum dømi kann eg nevna yvirraskilsið tá babba varð 60 ár, ferðin til Turkalands – hetta, og mangt annað, eftir at sjúkan var farin at gera um seg. Góð minnir.

Góða mamma, saknurin er stórur. Tú var ikki tann sama ta síðstu tíðina áðrenn árarnar vórðu lagdar inn, men vit minnst teg sum tú var áðrenn sjúkan tók yvir. Altíð so blíð og gevandi, ommubørnini høvdu so nógv at siga fyri teg, tú lýsti sum ein sól, tá tey vóru hjá tær, eisini fyri tey vildi tú vera sterk. Tann stóri vinahópurin vísti eisini hvat fyri menniskja tú var, tað var ikki ein dagur, har eingin kom á gátt – tað hevði nógv at siga fyri teg og okkum. Eg vil nýta høvið at takka øllum, sum vóru um teg, tað gav tær nógv, ein ávísan trygggleika, ið gjørdi lívið eitt sindur lættari hóast alt.

Tíðin lekir sár er sagt, kanska einaferð. Eg minnst teg sum ta bestu mammu, nakar kann hugsa sær, eg syrgi fyri at Teitur og Marianna minnst ommu sína sum tað góða menniskja tú var – tú ert ljóslivandi í minninum. Marianna tosar ofta um teg, ja hvønn dag, hon er vís í at omman nú bæði kann tosa og dansa – tað eri eg eisini vís í, tað er ein lítill uggi í tí. Hvørt kvøld tá vit syngja „Góða mamma, eg vil sova“ leita tankarnir til tín mamma. Í sanginum sigur „Har man Jesuspápi búgva, vakrar blómur vaksa har; hagar hvítir einglar flúgva, flúgva einaferð við mær“. Har ert tú nú, í blómugarðinum saman við hinum vøkru, hvítu einglunum. Blómur vóru títt yndi – og eru tað ivaleyst enn.

Til seinast vil eg takka øllum, sum vóru um teg, góða mamma, meðan sjúkan herjaði á. Ingeborg gumman – har var fáur dagur sum datt burtur í millum, takk fyri tað. Babba fær eina serliga heilsan, tú var kletturin góði babba. Takk.

Góða mamma, hvíl í friði. Eg sakni teg. Allir ljósir einglar fylgja tær.

Jólaheilsan,

Elin

Til minnis um abba mín Jóhannus Martin Solmunde

f. 02.03.1925 d. 14.03.2011

Soleiðis minnst eg abba mín:

Góði abbi.

Eg havi leingi ætlað at skriva minningarorð um teg, men tíðin gongur so skjótt og nú eru longu 9 mánaðir farnir, síðani Jesus pápi tók teg heim til sín. Vit saknað teg, men eru fegin um, at tú nú ert saman við ommu og mammubeiggja. Eg veit, at eins nógv, og vit saknað teg her, so hava tey gleyst seg til at fingið teg heim.

Abbi tú vart ongantið ein maður við nógvum orðum, men tær gerðir tú gjørdi, og tað tú var, hevur havt nógv at týða – ikki bara fyri meg – men eisini fyri øll tey, sum vóru rundan um teg.

Eitt tað besta eg minnst um teg, abbi, er, hvussu góður tú vart við ommu. Tú mátti altíð vita, hvar hon

var, og hvat hon gjørdi, og tær dæmdi best, um tú kundi vera saman við henni, har hon fór. Tá ið tú komst inn á gólvið hjá okkum á Glyvrum, segði tú altíð: “Eg vil einki, eg fari inn aftur til ommu tína” og tað fyrsta tú gjørdi,

tá ið tú komst heim, var at rópa: “Noomi, hvar ert tú?” Omma var tín trygggleiki á sama hátt, sum tú og omma vóru trygggleikin hjá mær og okkum. Vit vistu, at vit altíð kundu koma til tykkara, um tað var okkurt, ið tyngdi. Sama gjørdi um tað var á nátt ella degi.

Tá ið eg byrjaði at spæla hondbólt og fótbólt vart tú ofta og hugdi at, tá eg spældi dyst. Eg elskaði at hoyra teg rópa, og var fegin um, at tú tímdi at brúka tíð upp á at hyggja eftir mær og okkum. Tú vart so spentur og livdi teg ordiliga inn í dystin. Og tað rørdi teg at síggja, at tað gekst mær væl. Vit bæði vóru til nógvar dystir, bæði í høllini og við Løkin – hetta var eitt av okkara felags áhugamálum.

Eg minnst, tá ið vit

plagdu at verða á møti í gamla Elim, tá ið eg var smágenta. Minnst at eg plagdi at hyggja eftir tær, tá ið vit sungu úr sangbókini – tú sang ikki við, men tú blundaði, og ofta runnu tárini niður eftir kjálkunum. Og tað sama var galdandi, tá ið onkur talaði ella hevði ein vitnisburð. Eg skilti ikki tá, hví tú græt, men tað skilji eg nú, tí tú við tinum atburði lærði meg at skilja tað.

Tað kann verða, abbi, at fólk fara at gloyma, hvussu tú vart, ella gloyma tað tú segði, men eingin fer nakrantíð at gloyma, hvussu væl tú dugdi at fáa tey at kenna seg væl. Tú var og fer altíð at verða nakað serligt, abbi.

Vit elskaðu teg og nú sakna vit teg so sárliga.

Tín fyrstfødða abbadóttir

www.sosialurin.fo

Føroya Myndakalendari 2012

Umbíðið kalendaran nú
og sendi hann til útheimin

Tel. 341800
Johanna Vang · johanna@sos.fo
Ann Christiansen · ann@sos.fo

Kunngjørt verður fyri ætt vinum og kenningum, at
kæri maður, pápi, verpápi og abbi okkara

Ove Dam
ættaður úr Sumba
búsitandi í Tórshavn

andaðist á Landssjúkrahúsinum
fríggjadagin 9. desember, 65 ára gamal.

Kistan fer úr Landssjúkrahúskapellinum
mánadagin kl. 18.00.

Jarðarferðin verður úr Havnar kirkju
týsdagin kl. 11.00.

Familjunnar vegna
Marjun og børnini v/ fam.

Tey, ið vilja minnst Ova, kunnu lata Krabbameinsfelagnum eina
gávu, konta í peningastovnunum.